

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NIELS WINKEL PORTRÆTTER

NIELS WINKEL

PORTRÆTTER

Kataloget er udgivet med støtte fra:
Carlsbergs Mindelegat for Brygger J. C. Jacobsen
Konsul George Jorck og hustru Emma Jorck's Fond
Lemvig-Müller & Munck Fonden
Overretssagfører L. Zeuthens Mindelegat

Udstillingen er åben i august og september 1989, hver dag 10-17.

Forord

I de forslag og ideer, som brygger J. C. Jacobsen 1877 fremlagde for indretningen af Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg, lå hovedvægten på hans ønske om at fortælle Danmarkshistorie ved hjælp af historiemalerier. Portrætter var også nævnt, men indgik kun som tilskud til belysning af den forgange historie. I statutterne fra 5. april 1878 står blandt andet, at museet har til opgave at være hjemsted for fædrelandshistoriske minder fra Kristendommens indførelse i Danmark til den nyeste tid.

På det tidspunkt rådede museet kun over lokalerne i slottets Kongefløj. Senere samme år blev der givet økonomisk mulighed for også at benytte Prinsessefløjen og samtidig kom et tillæg til statutterne, der ændrede »nyeste tid« til også at omfatte »kommende tider«. Således var portrætkunstens fremtid teoretisk sikret på Frederiksborg.

Bestyrelsen gjorde en stor indsats for at opfylde brygger Jacobsens ønsker. Først og fremmest gjaldt det malerierne, der gengav de historiske begivenheder; 200 emner havde han noteret. De skulle bestilles hos egnede kunstnere, og mellem disse store malerier skulle så portrætter af betydende danske mænd og kvinder have deres plads.

Fra Christian IV's tid havde slottet, som ethvert stort hjem, huset familieportrætter; fra 1812 endog en stor portrætsamling overdraget Frederik VI som gave; men de fleste var gået til grunde under den store brand 1859. Efter museets åbning forsøgte man at genetablere en samling. De reddede billeder blev ført tilbage; der blev bestilt kopier af kendte portrætter andetsteds og der blev udvalgt egnede emner blandt alle de tilbud om gaver eller køb der fremkom. Det sidste krævede både takt og ikke mindst tid, og det var en af grundene til, at museet kun afgav få bestillinger af datidens »fortjente danske«.

Samtidig var det malede portræt, der i første halvdel af 1800-tallet havde haft så gode kår, kommet i krise. I stedet for at lade sig male gik borgere fra alle samfundslag til fotografen og blev »taget af«, nemt, bekvemt og moderne. Siden 1839, hvor franskmænden Daguerre havde fået patent på sit daguerreotypi, var der sket så store tekniske fremskridt at fotografiet var blevet økonomisk overkommeligt for de mange, men om nogen anerkendelse som kunstart var der ikke tale. At indlemme fotografier i et portrætgalleri drømte man ikke om. I kunstverdenen ulmede sideløbende et oprør mod de herskende traditionelle og accepterede anskuelser. »Ismernes« tid, begyndende med den franske impressionisme i 1870'erne, afløst af blandt andet symbolismen, ekspressionismen, kubismen etc., var kommet for sammen med det abstrakte maleri at true med »menneskets fordrivelse fra kunsten«, som José Ortega y Gasset's spådom lød. Det vil Keld Zeruneith behandle nærmere på de følgende sider gemt under titlen »menneskets genopdagelse i kunsten«, endda uden det spørgsmålstegn Poul Borum fandt det nødven-

dig at sætte efter den overskrift, han brugte til en artikel i Louisiana Revy 1973. Den lød »menneskets genindførelse i kunsten?«.

Frederiksborgmuseets portrætgalleri er dog, uanset negative strømninger ude omkring, støt og roligt blevet forøget ved lejlighedsvisse bestillinger.

Men glæden var stor, da 1970erne bragte en opblomstring af portrætmaleriet som følge af endnu en isme: ny-realismen. I de sidste årtier har både fotografiet og det malede portræt nået ypperlige kunstneriske højdepunkter. Den tid er nok ikke fjern, hvor portrætfotografiet også finder vej til det ærværdige portrætgalleri.

En kendsgerning er det, at realismen er vendt tilbage i menneskeskildringen; og blandt skildrerne finder vi Niels Winkel. Han hører til kredsen af vore bedste portrætmalere. Han er ikke alene blevet anerkendt i sit fædreland, men også uden for landets grænser. I 1983 købte museet Winkels portræt af Jens Otto Krag; 1986 blev portrættet af departementschef H. H. Koch bestilt, og i år er det blevet muligt at arrangere en udstilling af samtlige Niels Winkels portrætarbejder.

Med sine grundige studier af C. W. Eckersberg som ballast og sit intuitive sind inviterer Niels Winkel os på jagt efter mennesket bag portrættet. Vi får blandt andet hjælp til forståelse i baggrundens mange dokumentariske detaljer. De er dog kun letforståelige for den portrætteredes nærmeste. Vi andre må selv afsløre associationernes gåde.

Niels Winkel er omtalt blandt andre betydelige danske kunstnere af Lise Svanholm i bogen »Portrætter« 1984, og en kunsthistorisk artikel om ham og hans arbejde er skrevet af Ann L. Sørensen 1986 i tilslutning til en udstilling i Nikolaj samme år.

For Frederiksborgmuseet er det af stor betydning at afholde udstillinger af nutidig portrætkunst. Vi takker derfor alle udlånerne af billederne og de fonde, der er nævnt andetsteds, for støtte til katalogets trykning og plakaternes udførelse.

Kirsten Nannestad

Menneskets genopdagelse i kunsten

Han er et øje, men hvilket øje, sagde Cezanne om den impressionistiske åkandemaler Monet. Og hvem kender ikke disse malerier, hvor lyset flimrende synes at gennembryde alle former og få selv skyggerne til at virke illuminerede. Men på lærrederne kæmper de afbildede mennesker samtidig for at gøre sig synlige, inden de definitivt opløses og forsvinder ind i et sandt lyshav af farvekommaer og – punktummer.

For at kunne registrere lys- og farvevirkninger, øjet ikke før havde set mage til, begyndte synssansen således i forrige århundredes sidste halvdel at udvikle sig på bekostning af de øvrige sanser, på samme tid som det gradvis skulle lukke øjet for mennesket som male-risk motiv og opløse perspektivet. Kunsthistorisk befinder vi os altså her i et lige så afgørende vendepunkt, som dengang den perspektiviske opfattelse i renæssancen satte sig igennem i maleriet.

Da kunstneren ikke længere skulle underlægge sig og bekræfte et perspektivisk verdenssyn, oplevede han en enorm kunstnerisk befrielse, idet han nu fik de heri bundne kræfter stillet til egen fri disposition. Dels gav det mulighed for at aflokke naturstudiet alle de overraskende farve- og kompositionsformer, vi finder i impressionismens maleri, dels åbnede det mulighed for at billedliggøre menneskets psykiske strukturer, det ubevidste, drømmelivet, sådan som vi kender det fra surrealismen.

Bruddet med fortidens perspektivlære var nødvendig for en kunstnerisk fornyelse og indebar da også en helt overvældende inspiration, som førte ind i den abstrakte og non-figurative kunst. Menneskets fordrivelse fra kunsten har den spanske teoretiker José Ortega y Gasset kaldt denne udviklingsproces, hvor han finder at den ny følsomhed i kunsten ligefrem er opnået via »en æklen ved mennesket«.

Og det siger sig selv, at i samme grad som mennesket motivisk blev fordrevet fra kunsten, måtte også portrætmaleriet blive afviklet. Det kunne ikke mere forsvare sig kunstnerisk som et sted, hvor mennesket kommer til indsigt i sig selv og sin verden. Men hvis kunsten ikke mere skal beskrive og fortolke mennesket, hvem skal så gøre det?

I disse år genoptager mange kunstnere portrætmaleriet – øjensynligt uden legitimeringsproblemer, og det tyder jo på, at mennesket igen har meldt sig som kunstnerisk udfordring. Ser man i dette perspektiv hurtigt ned over Niels Winkels udvikling, har den tydelige træk af den kunsthistorie, han indgår i. Da han for alvor kastede sig over portrætkunsten i begyndelsen af 1980'erne, havde han et maleri bag sig, som bærer præg af impressionisme og kubisme. Påvirkningen herfra er vel ikke borte i hans portrætter, blot er den nu forbundet med en vital interesse for at genvinde det, der forsvandt: mennesket.

Andre steder kan man få det indtryk, at Niels Winkel ved lidt af et tilfælde blev portrætmaler. Men det gælder om denne tilfældighed som om så mange andre, at den har sin egen lovmæssighed. Rent faktisk var han maskinarbejder, før han kom på Akademiet for de skønne kunster, og denne virkelighedsnære forudsætning har han ikke siden sluppet.

Naturstudiet i C. W. Eckersbergs marinemaleri hedder en bog, som Niels Winkel udgav i 1976, skrevet på grundlag af mange års indgående studier i Eckersbergs maleri. Udover at sige meget om den store bevidsthed, hvormed han omgås sit kunstneriske arbejde, så viser det også, hvor optaget han netop er af forholdet mellem kunst og virkelighed: Kan en maler eksempelvis tillade sig at ændre på proportionerne i den givne virkelighed for at opnå en højere grad af æstetisk præcision og virkning?

Der findes nutidige portrætmalerier, som endnu er helt bestemte af en impressionistisk lysteknik. Modellen fremstår i lys, skygger og konturer, men på grænsen til at forsvinde ind i en kunstnerisk effekt, der ikke så meget er reflekteret på mennesket som på sit eget maleriske udtryk.

Niels Winkels portrætter adskiller sig fuldstændig herfra. For ham er modellens personlighed tydeligvis alfa og omega. Åbenbart går han her ud fra den psykologiske kendsgerning, at det ydre spejler det indre. Og det medfører, at han ligesom i det klassiske portræt indarbejder en lang række referencer til sin models liv og virke. Man kan tale om en slags ikonografiske collager, eftersom han bringer stof fra vidt forskellige områder sammen. Dette stof har i sig selv en æstetisk funktion, men fylder primært rummet omkring personen med betydning.

Fordyber man sig i de mest facetterede af Niels Winkels portrætter, vil man erfare, hvordan uventede indfaldsvinkler hele tiden opstår, idet illustrationernes billedbånd virker som en psykologiserende udfoldelse af modellens indre, skjulte liv. (Indgående analyser af fænomenet kan findes i Ann L. Sørensens værk om Niels Winkel fra 1986).

At han ofte udvider og almengør sit portræt ved netop at inddrage ikonografisk materiale fra litteratur, malerkunst, alkymistiske tegninger opleves som en klar grænseoverskridelse. For herved opstår en bevægelse i portrættets indholdsverden, så at det private spejler sig i det almene, for ikke at sige arketyper, samtidig med at portrætpersonen selv fremstår som en legemliggørelse af en meget større kollektiv virkelighed.

Valget af objekter er imidlertid ikke kun et synligt udtryk for modellens liv, men også for malerens stadig voksende indsigt heri. Kort sagt eksemplificerer det den udveksling, der undervejs foregår mellem kunstner og model. Og portrættets autenticitet står og falder med kunstnerens evne til at fange og fastholde sin person i flest mulige nuancer.

Prøver man at tænke dette krav igennem, virker det skræmmende og næsten umuligt at honorere. Det indebærer, at kunstneren skal ramme essensen i ét eneste mimetisk udtryk, der på samme tid skal indeholde alt hvad dette menneske har oplevet, bevidst som ubevidst. Hver gang nye sider ved personen går op for kunstneren, er han tvungen til, omarbejdende, at justere sit portræt i en uafbrudt tilnærmelse til personens særlige individualitet. Hvis det ikke skal blive udvendigt skal et portræt males indefra.

Som en nærliggende analogi til denne praksis kan vi tage meditationen. Ja, kunstneren må praktisk talt meditere sin model, udvise fuldkommen lydhørhed over for dennes væsen, helt ud i dets fjerneste egne. Det kræver selvsagt, at kunstneren samtidig er i stand til helt at tilsidesætte sin egen person, så hans egne hensigter, lidenskaber m.v. ikke stiller sig hindrende i vejen under den meditative afsøgning.

Herunder må kunstneren udvise den størst tænkelige tålmodighed. Begynder han først at forcere sit portræt, vil han aldrig få hele personen med. Han må kunne afvente præcis det øjeblik, hvor modellens personlighed omsider »åbenbarer« sig i et samlende blik, som på samme tid bekræfter, at han nu er nået så vidt det er muligt. Først nu er portrættet godt på vej til at blive et godt portræt.

Når alle portrætter ikke er lige fremragende, kan det skyldes en for hurtig kunstnerisk beslutningsproces. Men andre faktorer kan tænkes at spille ind. Et menneske kan være så »overfladisk«, at det ikke er muligt at træffe noget afgørende udtryk for det, eller måske nægter modellen ligefrem at rykke ud med sin personlighed. Andre kan igen have en så urokkelig opfattelse af sig selv, at de på en distraherende måde søger at øve indflydelse på maleriet.

Størst modstand, udfordring og risiko ligger dog nok i det, man kunne kalde »det fremmede«. På forhånd er det umuligt at vide, hvad der gemmer sig i den, man skal male. Og det kan her vise sig, at kunstneren kommer ind i en virkelighed, der er ham så fremmed, at han ikke kan komme på bølgelængde med det menneske, der sidder over for ham. Det er en erhvervsrisiko uden faretillæg, men selvfølgelig med betydelige muligheder.

Imidlertid er det ikke kun kunstneren, der identificerer sig med og fortolker sin model. Under sit arbejde vil han selv opleve, at han tages i besiddelse af det stof, den person, han maler. Og han kan her risikere at blive sat af i en helt anden verden end den, han befandt sig i ved arbejdets begyndelse. I hvert fald er det et psykisk hændelsesforløb, der kendes inden for den litterære biografi. En intens beskæftigelse med et andet menneske kan resultere i, at denne bemægtiger sig ens drømme- og tankeliv. Således beretter Thorkild Bjørnvig, hvordan han i sit mangeårige arbejde med en sonetkreds om Nietzsche, oplevede at denne bogstaveligt talt indtog ham, han var »under min hud og min pande, jeg så igennem hans øjne. Kim, tilløb, knap erkendte mulige konflikter i mig levede sig ud i tydelige konturer og dragende og skræmmende dimensioner,« fortæller Bjørnvig (Livsformer, 1988).

For såvel kunstner som model opstår der m.a.o. muligheder for bevidsthedsændringer i en form for fælles kreativitet. Hidtil ukendte sider vil blive gjort bevidste, og som led i en større personliggørelse kan dette føles lige så faretruende som at miste livet. Men kun på den måde bliver kunst i egentligste forstand: Livsbeskrivelse.

Eftersom et portræt kan siges at indeholde beskrivelsen af et menneske, må det også kategoriseres som en slags biografi. Og det giver os lejlighed til at sammenholde portrættets livsbeskrivelse med den tilsvarende form inden for litteraturen.

Begge er defineret af en dyb interesse for og tro på mennesket. Derimod beror forskellen på, at portrættet er en punktform, indlejret det omtalte krav om at træffe portrætpersonen i ét anskuelsespunkt. Den litterære biografi foregår modsat i lange forløb af

mere eller mindre episk og analytisk karakter. Det har visse indlysende fordele. For her ved kan personen belyses i alle sine livsstadier og ud fra talrige synsvinkler: andre personer, miljøskift o.s.v., hvad der giver biografisten mulighed for at afdække hele spekteret af bevidste og ubevidste impulser. Personen vil desuden kunne indfældes i sin historiske sammenhæng med de pointer, det nu giver.

Portrætmaleren vil som regel være stillet i den vanskelige situation at skulle male en person i levende live. Han må følgelig tage stilling til en eksistens før den endnu står færdig som livssignatur. Den litterære biograf skildrer derimod som oftest en afdød, d.v.s. at vedkommendes tilværelse ligger fuldt udfoldet. Man kan følge på hvilken måde livsvalg fik indflydelse, se hvor langt de rækker og undersøge hvorfor de ikke strakte endnu længere. Men uanset om der arbejdes i farver eller blæk, bidrager det til at fastholde og øge vores forståelse af, hvad det vil sige at være menneske.

At biografien og portrættet nu, side om side, er genstand for en interesse, man ikke har set i mange år, må tages som tegn på, at mennesket igen er ved at vende tilbage til kunstens og tænkningens verden. Og af mange opleves det som en bydende nødvendighed. For i en tid, hvor individet mere end nogen sinde før i historien er ved at forsvinde, hvor identitetsløshed er hverdagskost, rejses der i kunsten konkrete mod- og livsbilleder. I Niels Winkels portrætter indgår således også en omfattende bestræbelse på at genvinde mennesket i kunsten. En vigtigere, mere livsnødvendig opgave kan den ikke påtage sig. For genfindes mennesket ikke i kunsten, vil ikke kun mennesket forsvinde, men også – kunsten.

Keld Zeruneith

Niels Winkel

Foto: Rigmor Mydtskov

Curriculum vitae

Født: 5. august 1939.

Uddannet på Kunstakademiets malerskole hos professor Egill Jacobsen, 1963–67.

Videregående uddannelse på Kunstpædagogisk Skole hos professor Helge Bertram, 1970–72.

Kandidatstipendiat samme sted 1972–74.

Udstillinger:

Charlottenborgs forårsudstilling, 1966–80.

Charlottenborgs efterårsudstilling, 1966, 1975–80.

Kunstnernes efterårsudstilling, 1965–71.

Ny Carlsbergfondets udstilling »Ung Dansk Kunst«, Århus og Louisiana, 1972.

Talrige separatudstillinger i ind- og udland, 1976–1986.

Udstillingen Eckersberg 200 år, Århus Kunstmuseum, 1983.

Udstillingen »Perspective et coloris«, Det Danske Hus i Paris, 1984–85.

Glasudstillingen »Ny Dansk Glaskunst« i Chartres i Frankrig, Glyptoteket København, Musikhuset Århus, Brandts Klædefabrik Odense, 1988/89.

Repræsenteret gennem Ny Carlsbergfondet, Statens Kunstfond og Københavns Kommunes Kulturfond på museer og offentlige institutioner.

Udsmykninger:

500 m² rumudsmykning i Den Danske Frimurerorden i Den Danske Store Landsloge, 1978.

Udsmykning af Ansgar Kirke i Hedehusene, 1980.

Udsmykning af Tingbjerg Kirke, 1984.

Glasudsmykning i Foreningen Nordens ejendom Hindsgavl på Fyn, 1985.

Glasudsmykning til Dansk Metalarbejderforbunds kursusejendom i Holstebro, 1988.

Glasudsmykning til Dansk Metalarbejderforbunds kursusejendom i Jørlunde, 1988.

Glasudsmykning til Ingeniørsammenslutningen i København, 1988.

I øvrigt:

Frimærke i anledning af 400 året for Ole Worm, kr. 7,10, 1988.

Jubilæumsfrimærke i anledning af Dansk Metalarbejderforbunds 100 års jubilæum, kr. 3,00, 1988.

Litteratur:

Niels Winkel: Tegneapparater, Skolen for Kunstpædagogik, 1972.

Niels Winkel: »Naturstudiet i C. W. Eckersbergs marinemaleri«, Skolen for Kunstpædagogik, 1976.

Med hverdagen som dokumentation, interview i Hrymfaxe, 1982.

Niels Winkel: Om C. W. Eckersberg, Hrymfaxe, 1983.

Niels Winkel: C. W. Eckersberg, nogle aspekter af Eckersbergs arbejdsmetode, Århus Kunstmuseum, 1983.

Perspective et coloris, methode de travail des pentres a l'age d'or danois, Maison du Danemark, Paris, 1984–85.

Lise Svanholm, Portrætter, 1984.

Ann L. Sørensen: Niels Winkel, 1986.

Hans Edvard Nørregård-Nielsen: Ny dansk glaskunst, 1988.

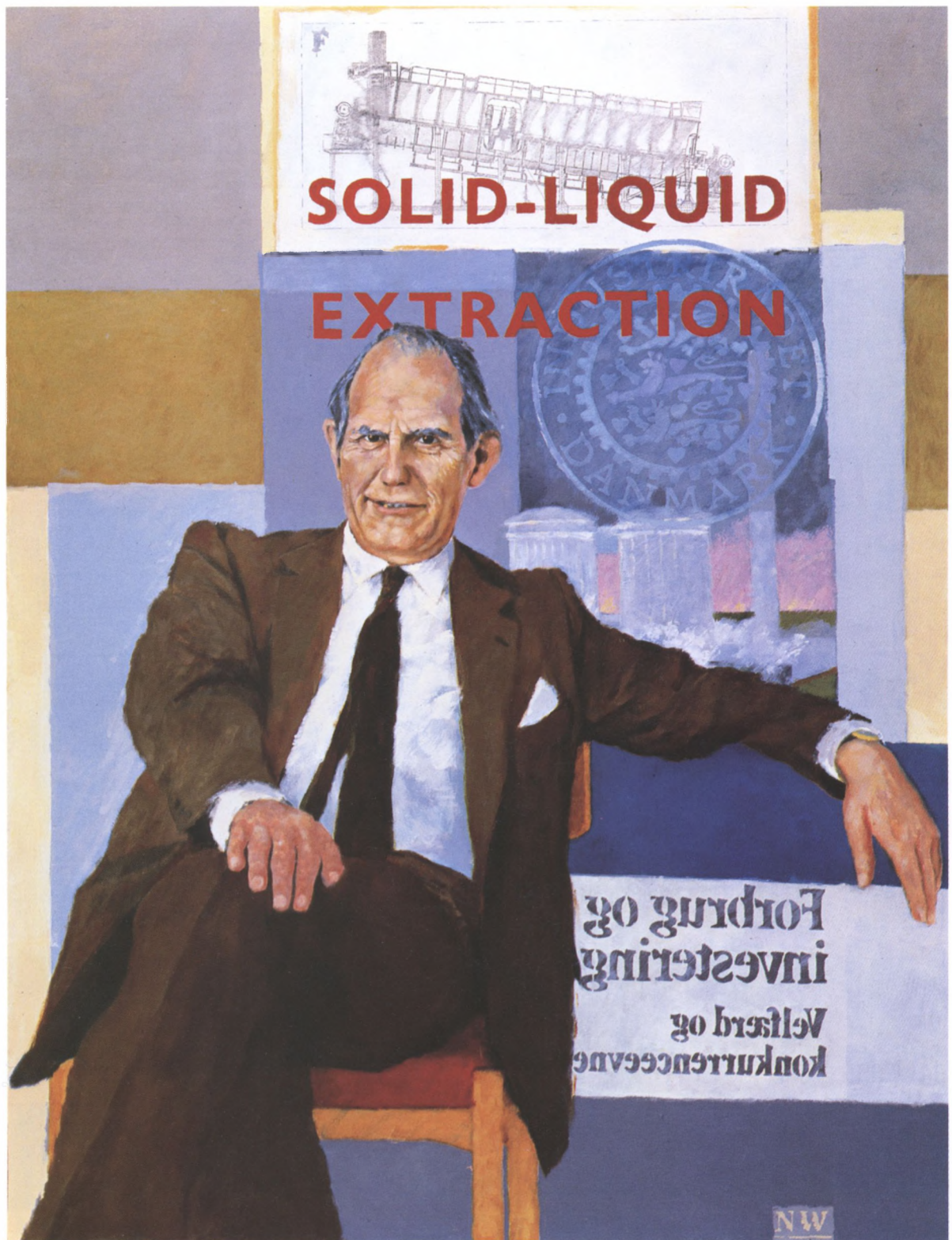
Katalog

1. Esther Ammundsen, født 1906, chef for Sundhedsstyrelsen og medicinaldirektør, dr.med.
Olie på træ. 115×90 cm. 1982.
Den Almindelige Danske Lægeforening.

2. Ejvind Brandt, født 1918, fondsbørsvekselerer, formand for bestyrelsen af Hellerup Bank, afdeling af Andelsbanken A/S 1974-89.
Olie på træ. 84×75 cm. 1978.
Hellerup Bank, afdeling af Andelsbanken A/S.

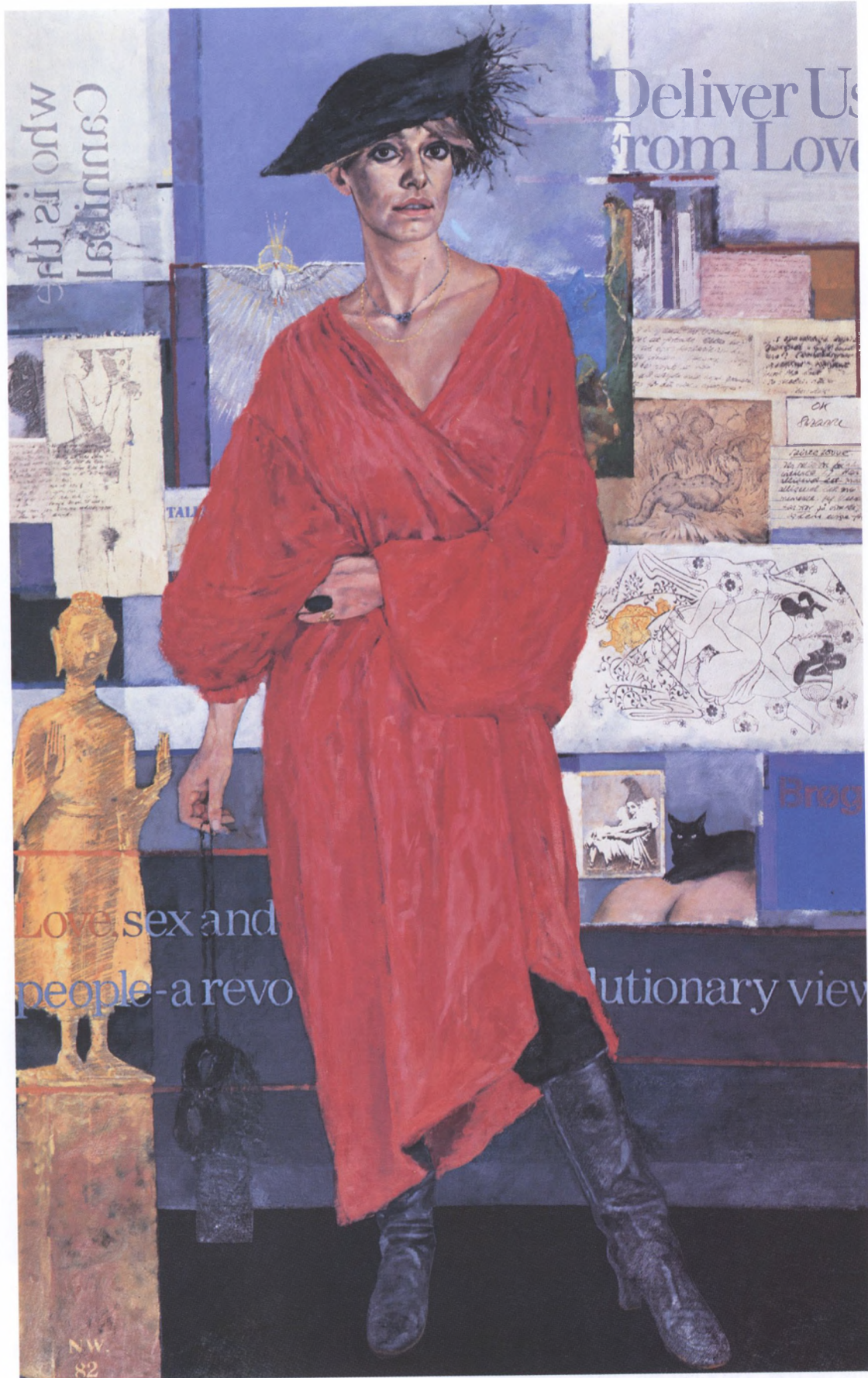
3. Henning Brüniche-Olsen, 1921–89, direktør, civilingeniør, dr. techn.
Olie på træ. 139×107 cm. 1986.
A/S De Danske Sukkerfabrikker.

4. Agnete Bræstrup, født 1909, læge, stifter af Foreningen for Familieplanlægning 1956, formand til 1983.
Olie på træ. 115×91 cm. 1985.
Foreningen for Familieplanlægning.

5. Suzanne Brøgger, født 1944, forfatterinde.
Olie på træ. 200×125 cm. 1982.
Privateje, Paris.

Carniest
who is the

Deliver Us
from Love

Love, sex and
people-a revo

lutionary view

Brog

OK
PRANK

NW
82

6. Jens Christensen, født 1921, ambassadør, cand.polit.
Olie på træ. 150×110 cm. 1977.
Privateje.

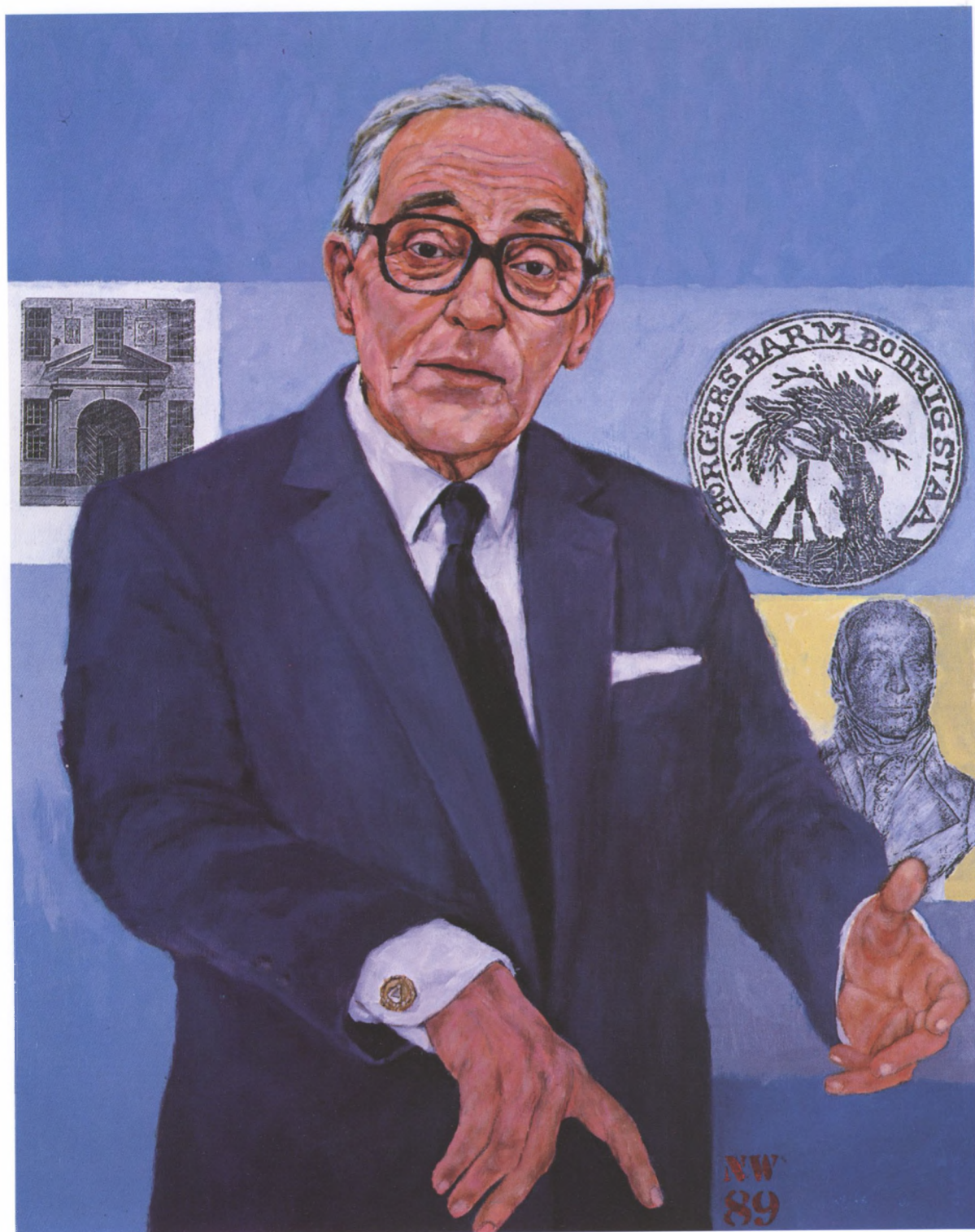
7. Eva Deichmann, født 1939, produktionsleder.
Olie på træ. 131×110 cm. 1982.
Niels Winkel.

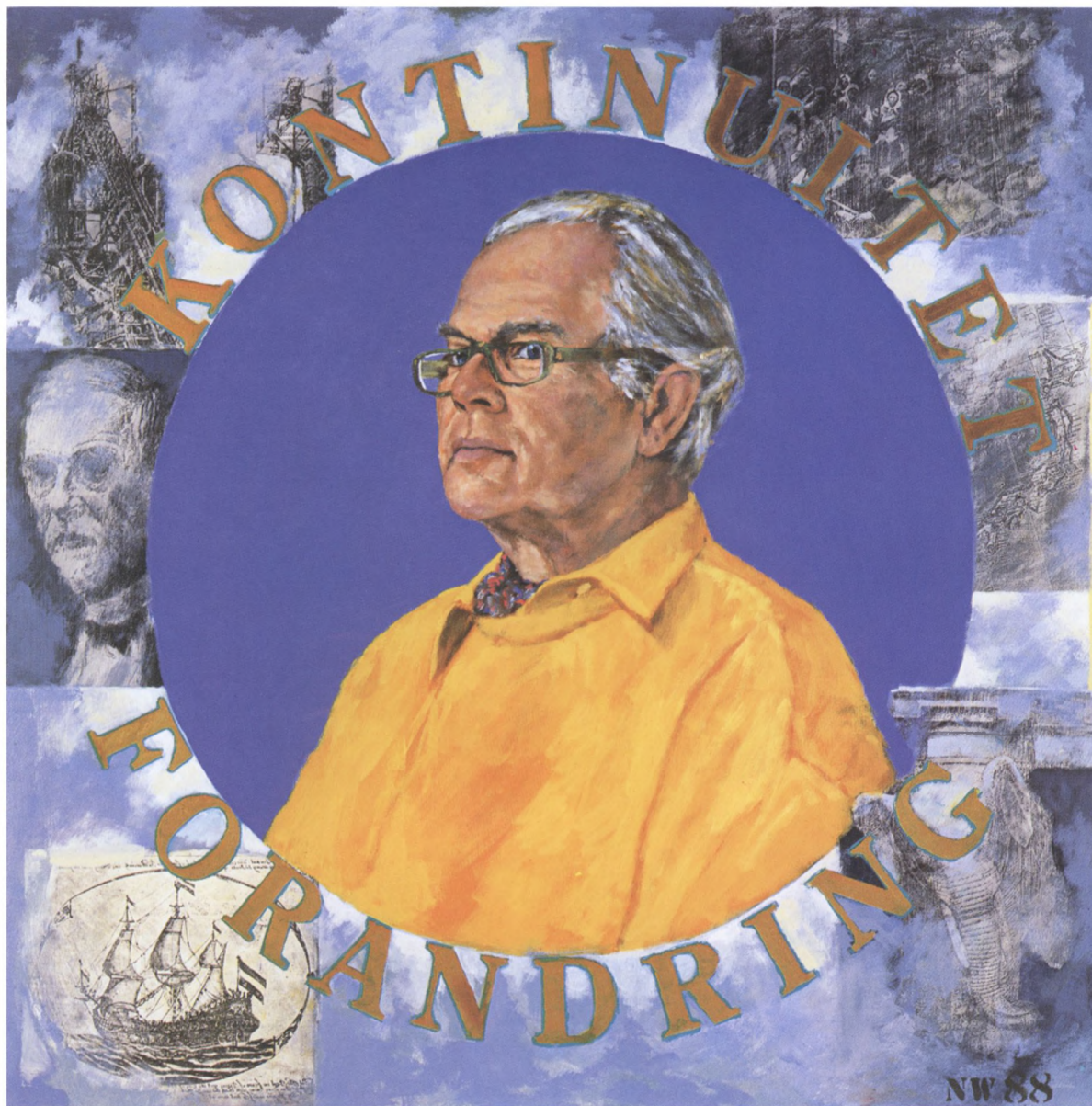
8. William Edler von Eyben, født 1912, professor, dr. jur.
Olie på træ. 124×110 cm. 1983.
Egmont H. Petersens Kollegium.

9. Nils Foss, født 1928, direktør, civilingeniør.
Olie på træ. 107×92 cm. 1985.
Sadolin & Holmblad A/S.

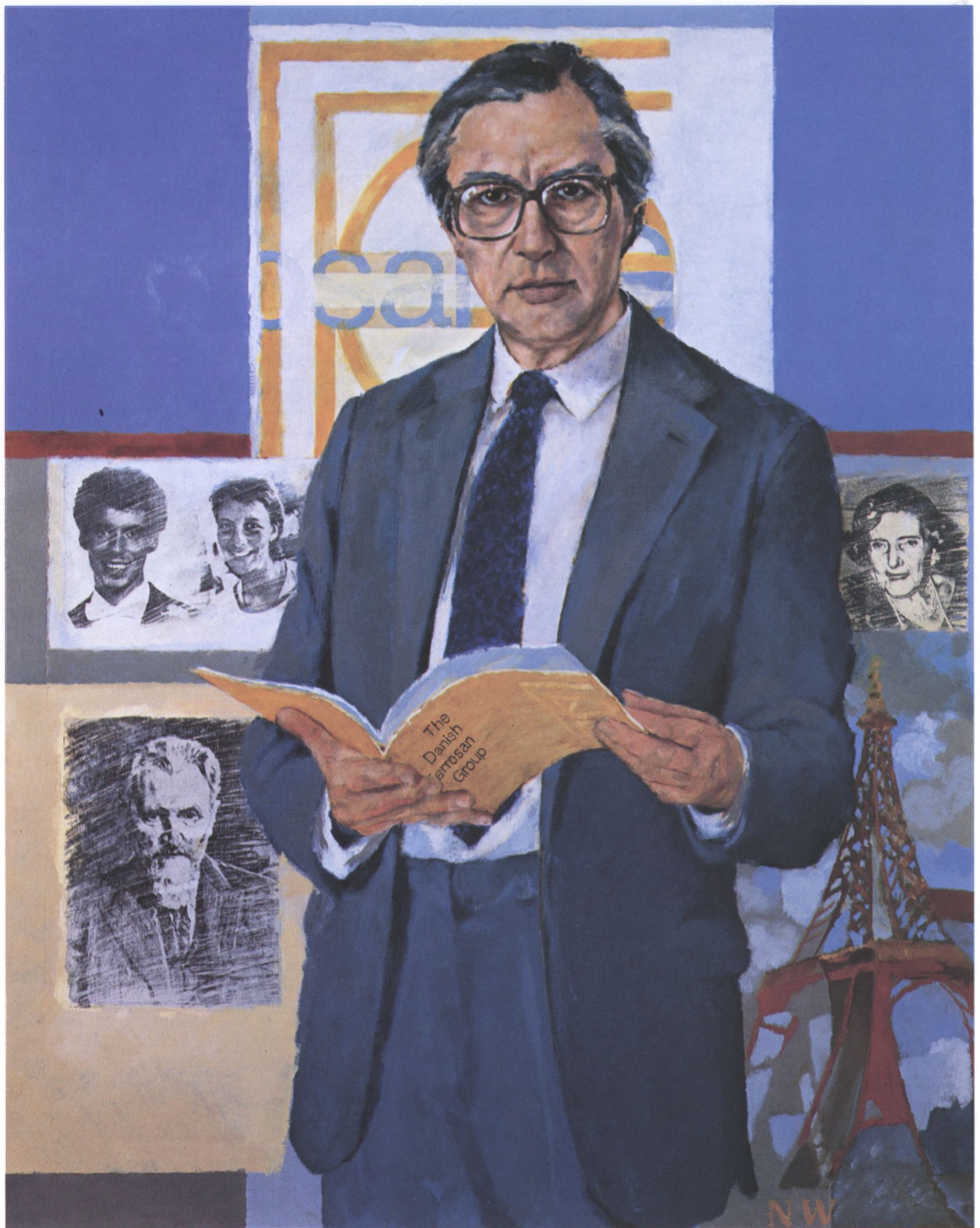

10. Eskild Friehling, født 1915, kreditforeningsdirektør, landsretssagfører.
Olie på træ. 80×63,5 cm. 1989.
Borgervennen af 1788.

11. Kristof Glamann, født 1923, professor. dr.phil., formand for Carlsbergfondets direktion og formand for De forenede Bryggeriers bestyrelse.
Olie på træ. 80×80 cm. 1988.
Carlsberg Museum.

12. Jean Guichard, født 1922, direktør.
Olie på træ. 102×81,5 cm. 1986.
A/S Ferrosan.

13. Banned Hansen, født 1923, direktør, formand for Dansk Arbejdsgiverforening 1983–88.
Olie på træ. 118×91 cm. 1988.
Dansk Arbejdsgiverforening.

14. Familieportræt:
Grethe og Per Hebsgaard med
Anders og Morten.
Olie på træ. 165×140 cm. 1989.
Familien Hebsgaard.

15. Hans Erik Hempel-Hansen,
født 1938, adm. direktør, konsul.
Olie på træ. 100×70 cm. 1986.
Privateje.

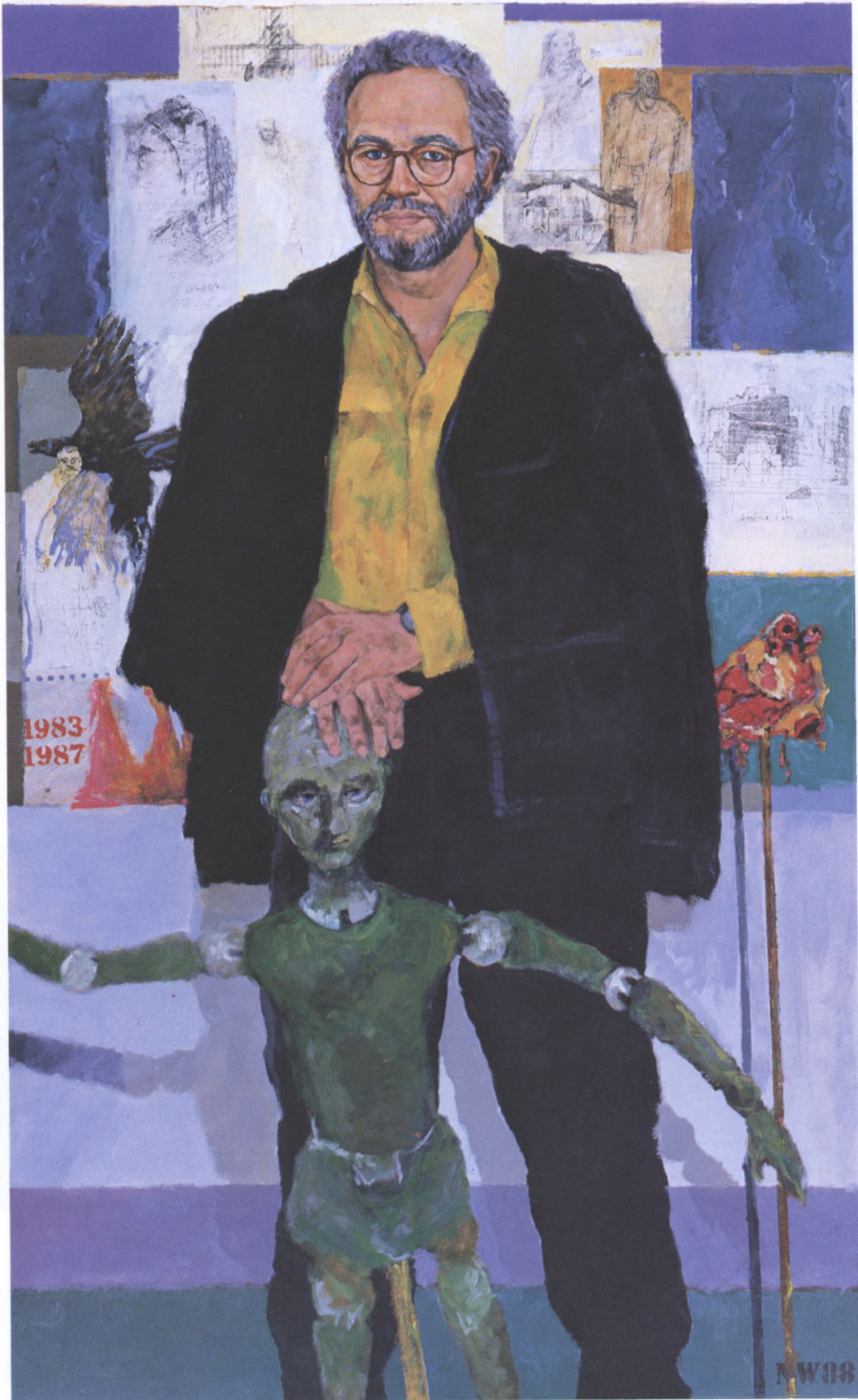

16. Niels Hjorth, født 1919, professor, dr.med., overlæge ved hudafdelingen på Københavns Amts Sygehus i Gentofte.
Olie på træ. 118×90 cm. 1988.
Privateje.

17. Lars Juhl, født 1943, scenograf.
Olie på træ. 184×100 cm. 1988.
Niels Winkel.

DER RING DES NI

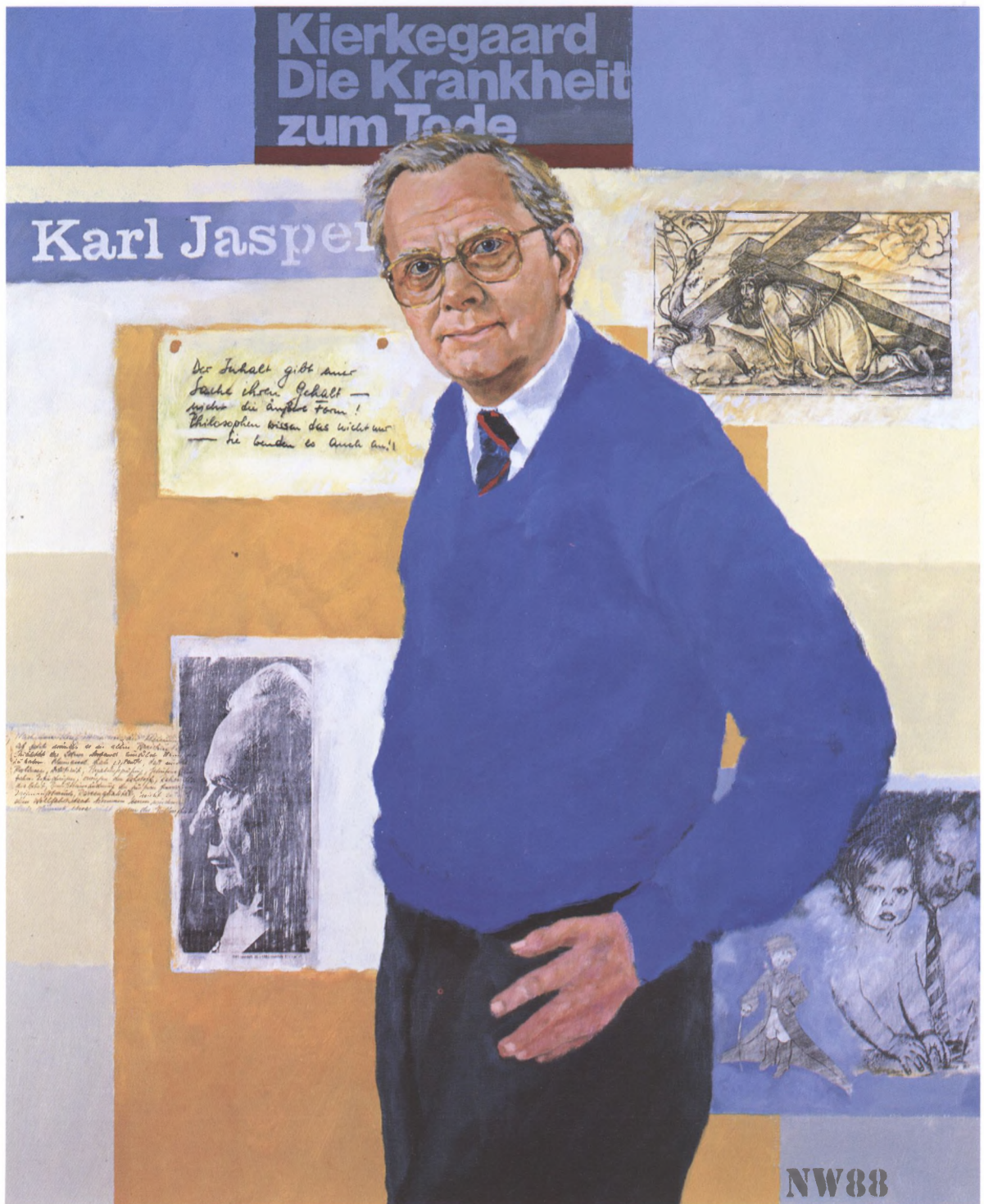

18. Finn Jørgensen, født 1921, viceamtsborgmester.
Olie på træ. 110×86 cm. 1987.
Københavns Amt.

19. Inga Kerber, født 2. april 1982 i Berlin, datter af dr.jur. Markus Kerber.
Olie på træ. 80×63,5 cm. 1989.
Dr.jur. Markus Kerber, Paris.

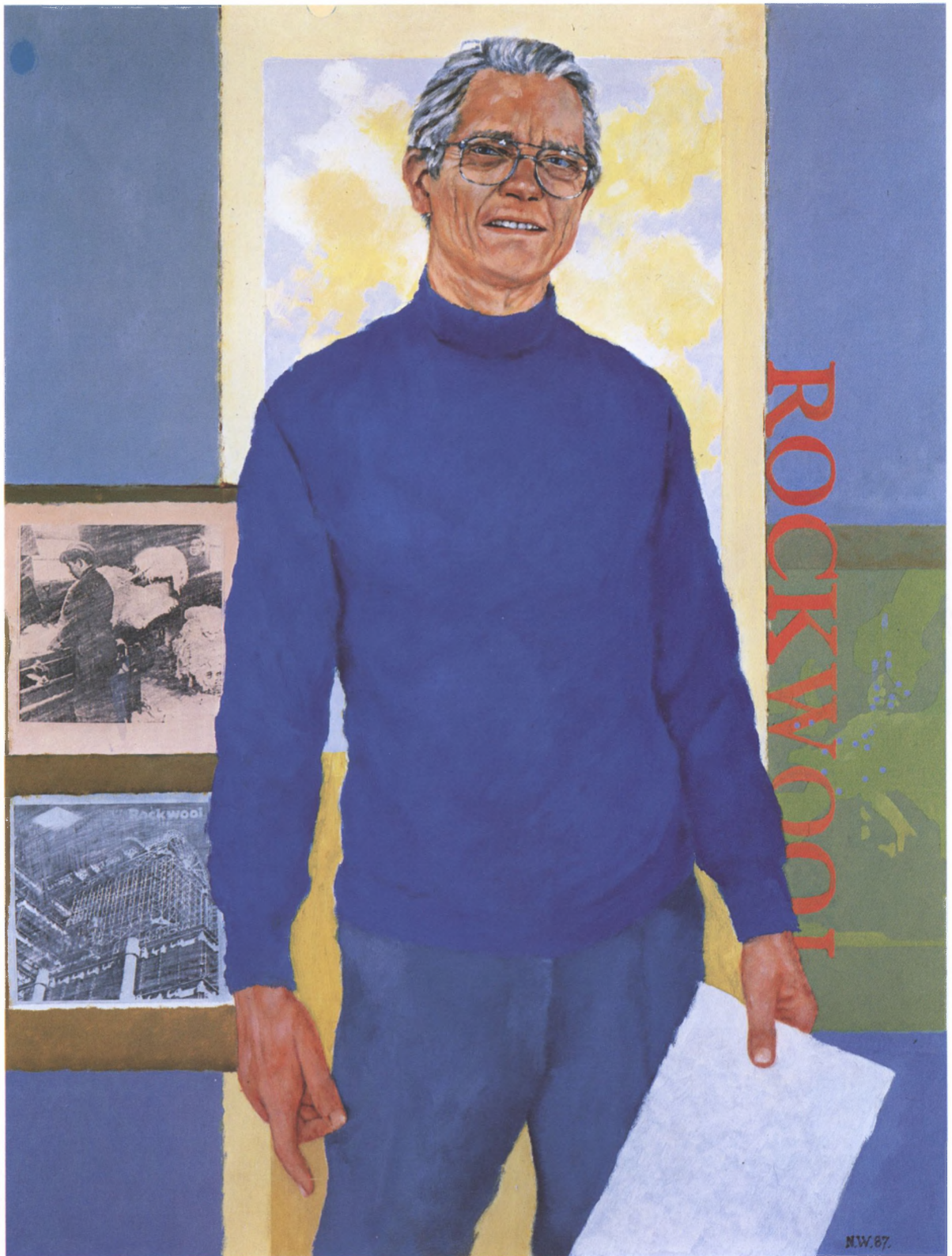
20. Willi Kerber, 1928–85, manager.
Olie på træ. 110×80 cm. 1988.
Dr.jur. Markus Kerber, Paris.

21. Hans Henrik Koch, 1905–87, departementschef,
formand for atomenergikommissionens
forretningsudvalg 1956–75, formand for Grønlands-
rådet 1964–74.
Olie på træ. 104×74 cm. 1987.
Frederiksborgmuseet.

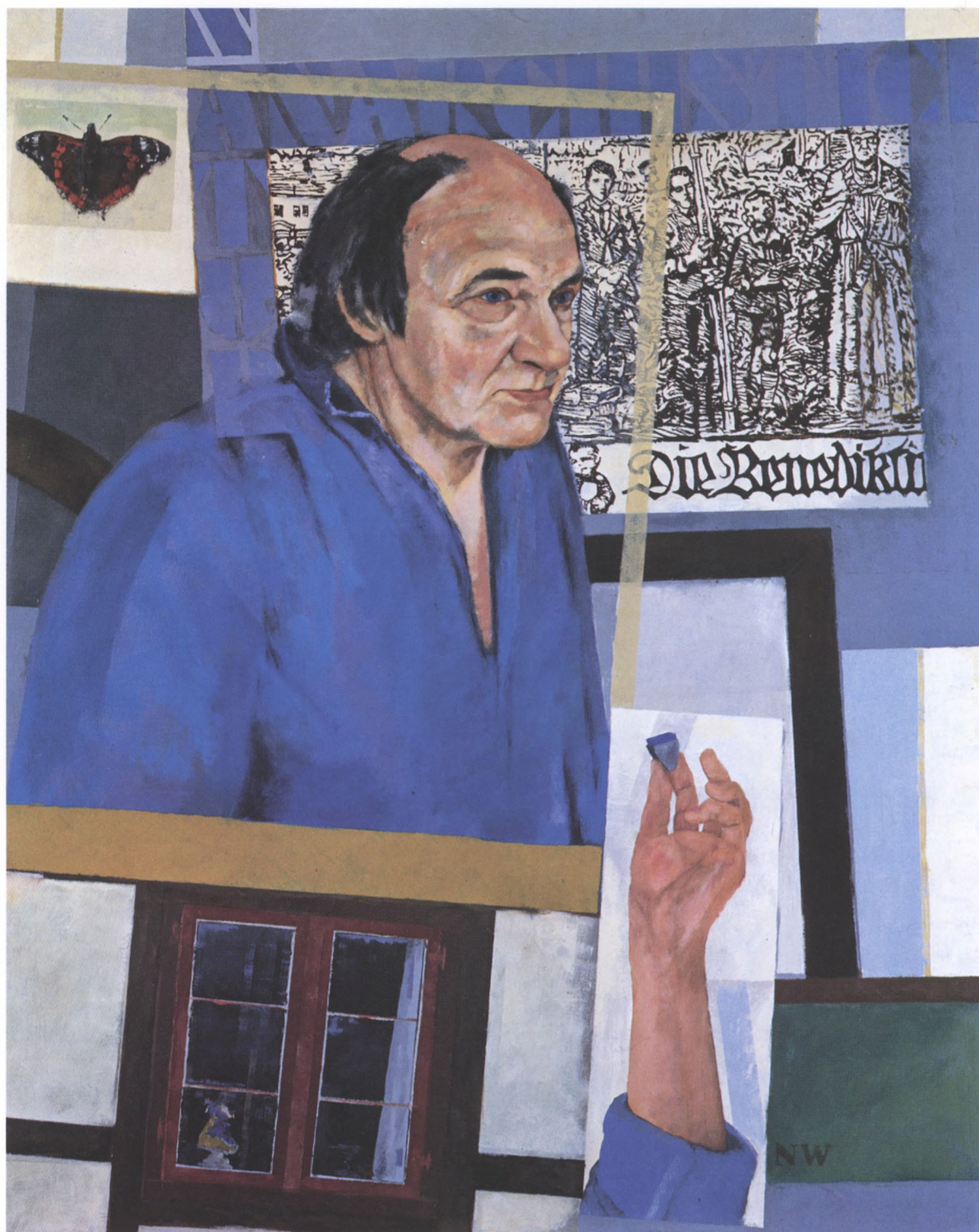

22. Jens Otto Krag, 1914–78, statsminister.
Olie på træ. 117×160 cm. 1983.
Frederiksborgmuseet.

23. Claus Kähler, født 1918, direktør, civilingeniør.
Olie på træ. 113×85,5 cm. 1987.
Rockwool International A/S, Hedehusene.

24. Herbert Madsen, født 1914, sølvsmed.
Olie på træ. 113×91 cm. 1980.
Sølvsmeden Herbert Madsen.

25. Halfdan Mahler, født 1923, læge,
generaldirektør for WHO 1973–88.
Olie på træ. 150×100 cm. 1989.
Den Almindelige Danske Lægeforening.

HEALTH FOR ALL

Breastfeeding
Rediscovered

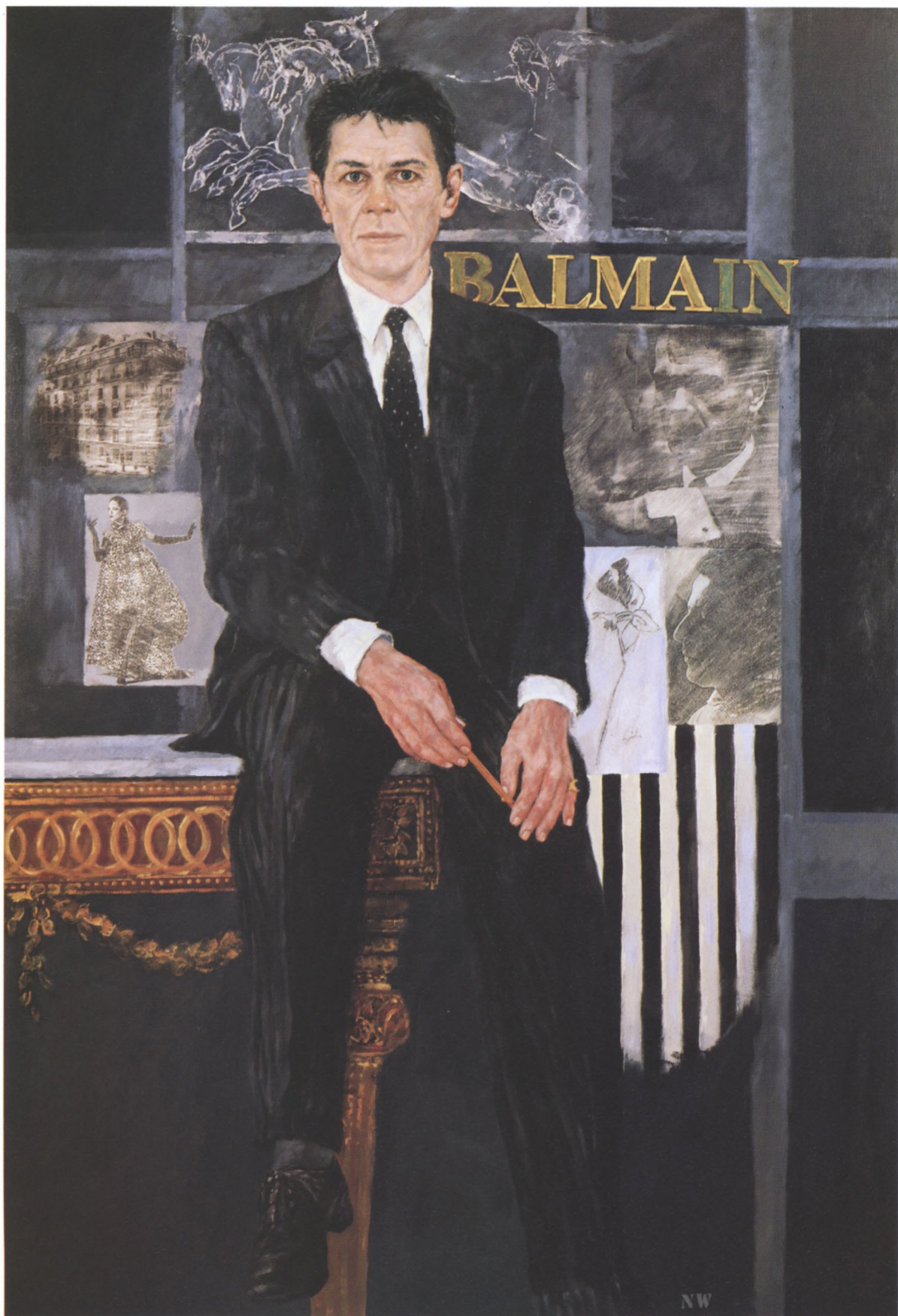
ESSENTIALS
ONLY

17
89

26. Torkild Mathiassen, 1913–80, adm. direktør.
Olie på træ. 135×106,5 cm. 1980.
Danske Mejeriers Fællesorganisation, Århus.

27. Erik Mortensen, modeskaber. Paris.
Olie på træ. 160×110 cm. 1988.
Privateje.

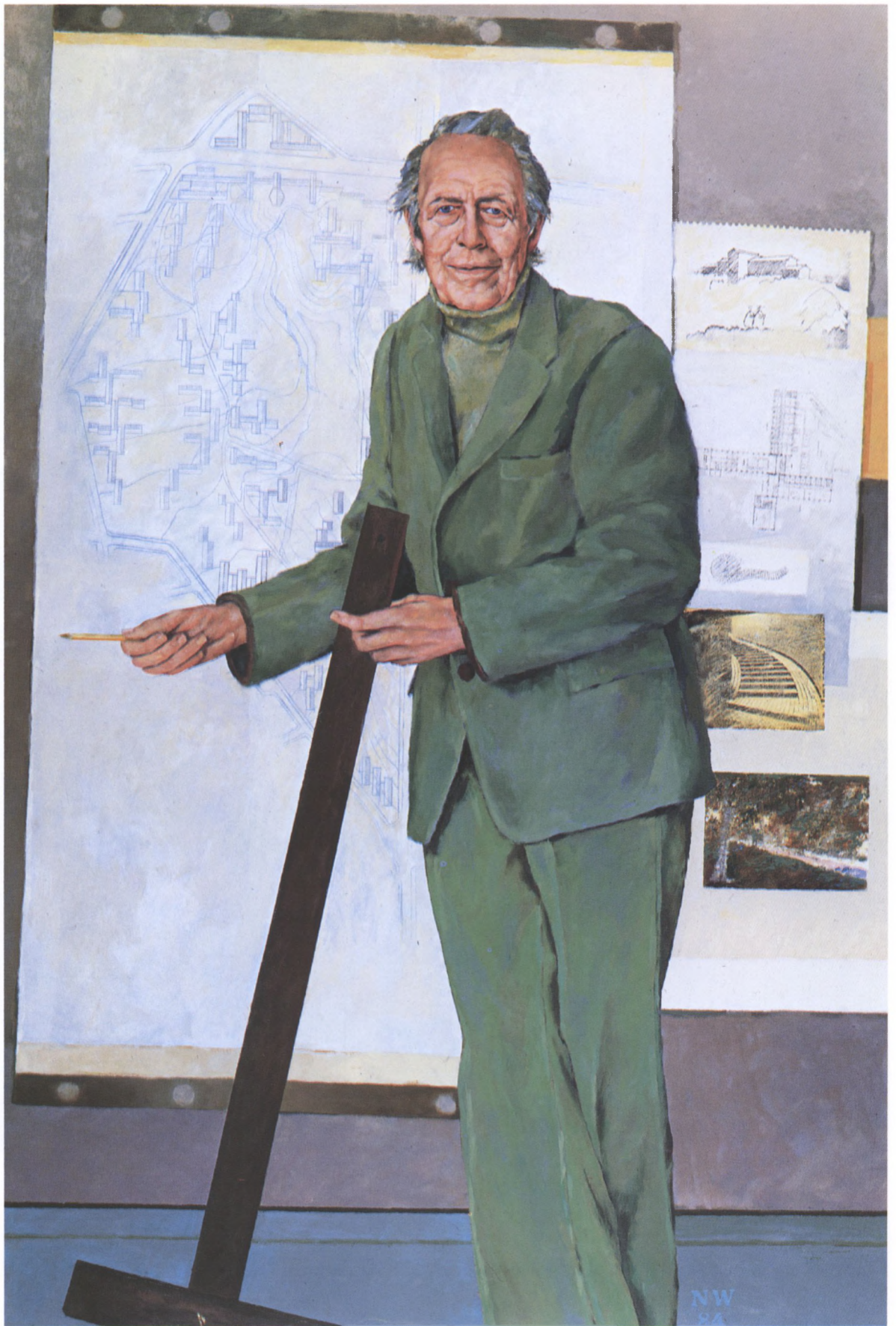

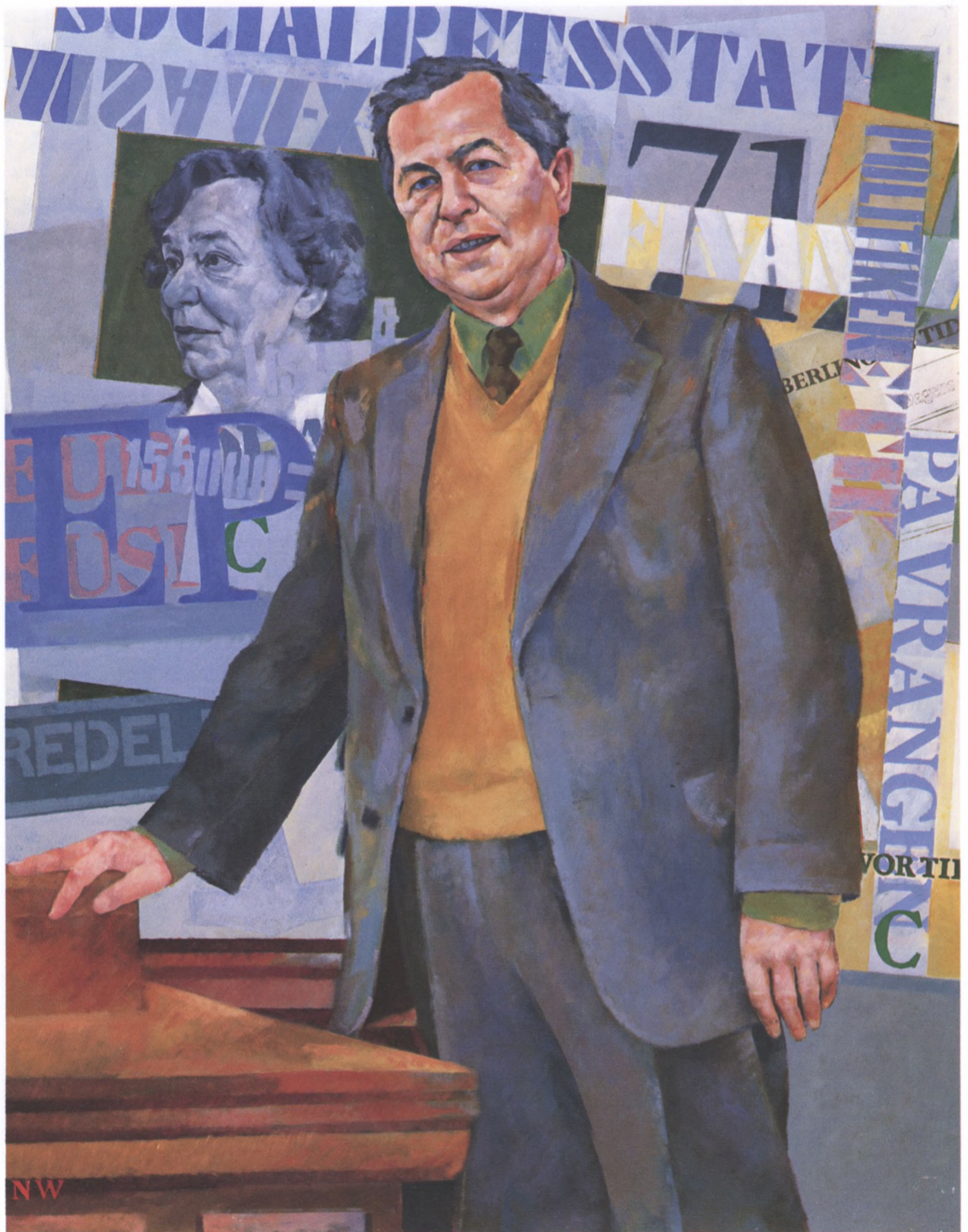

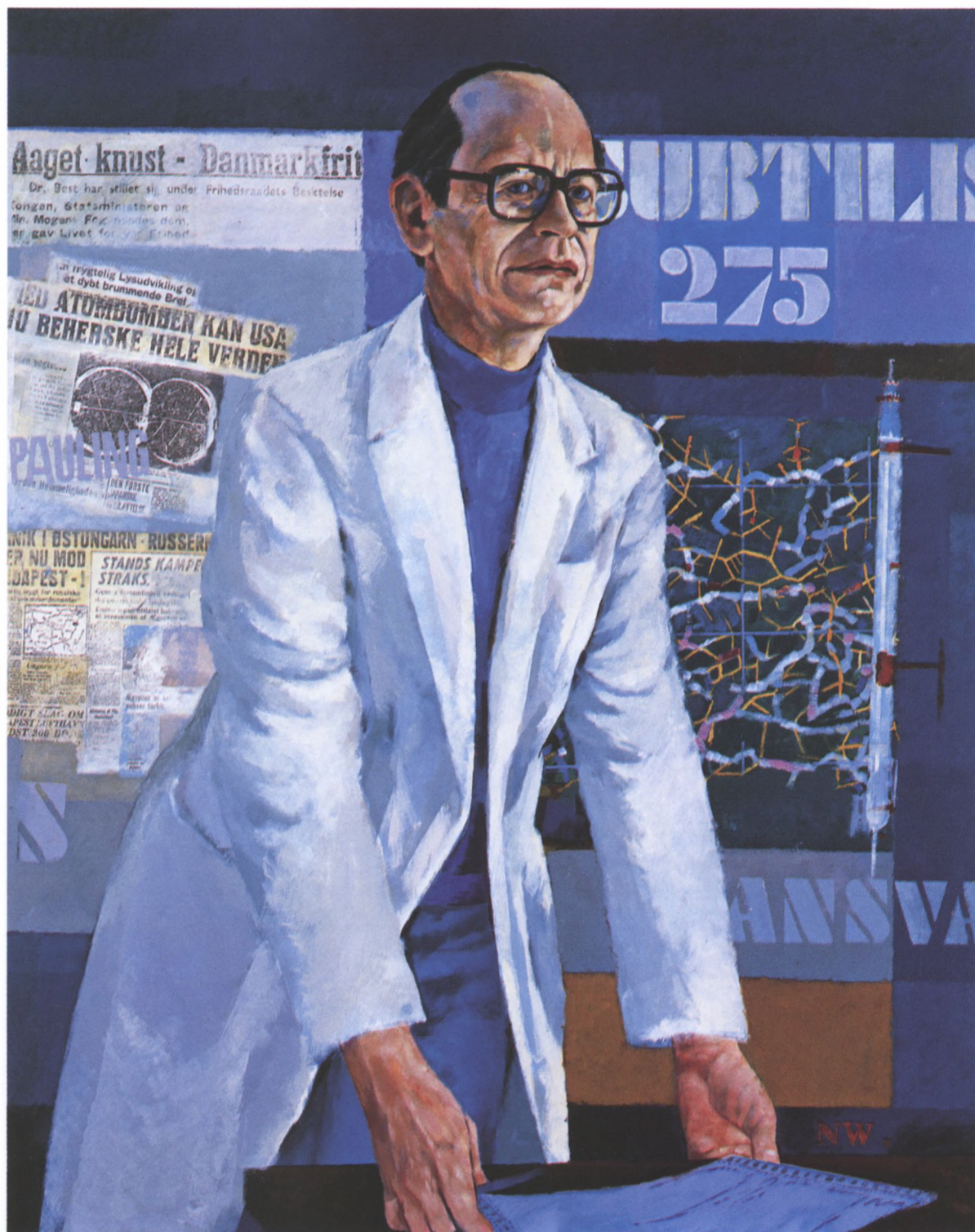
28. Karl Johan Mortensen, født 1927, borgmester.
Olie på træ. 75×63 cm. 1987.
Vejle Kommune.

29. C. F. Møller, 1898–1988, arkitekt,
kongelig bygningsinspektør, professor.
Olie på træ. 183×122 cm. 1984.
Aarhus Universitet.

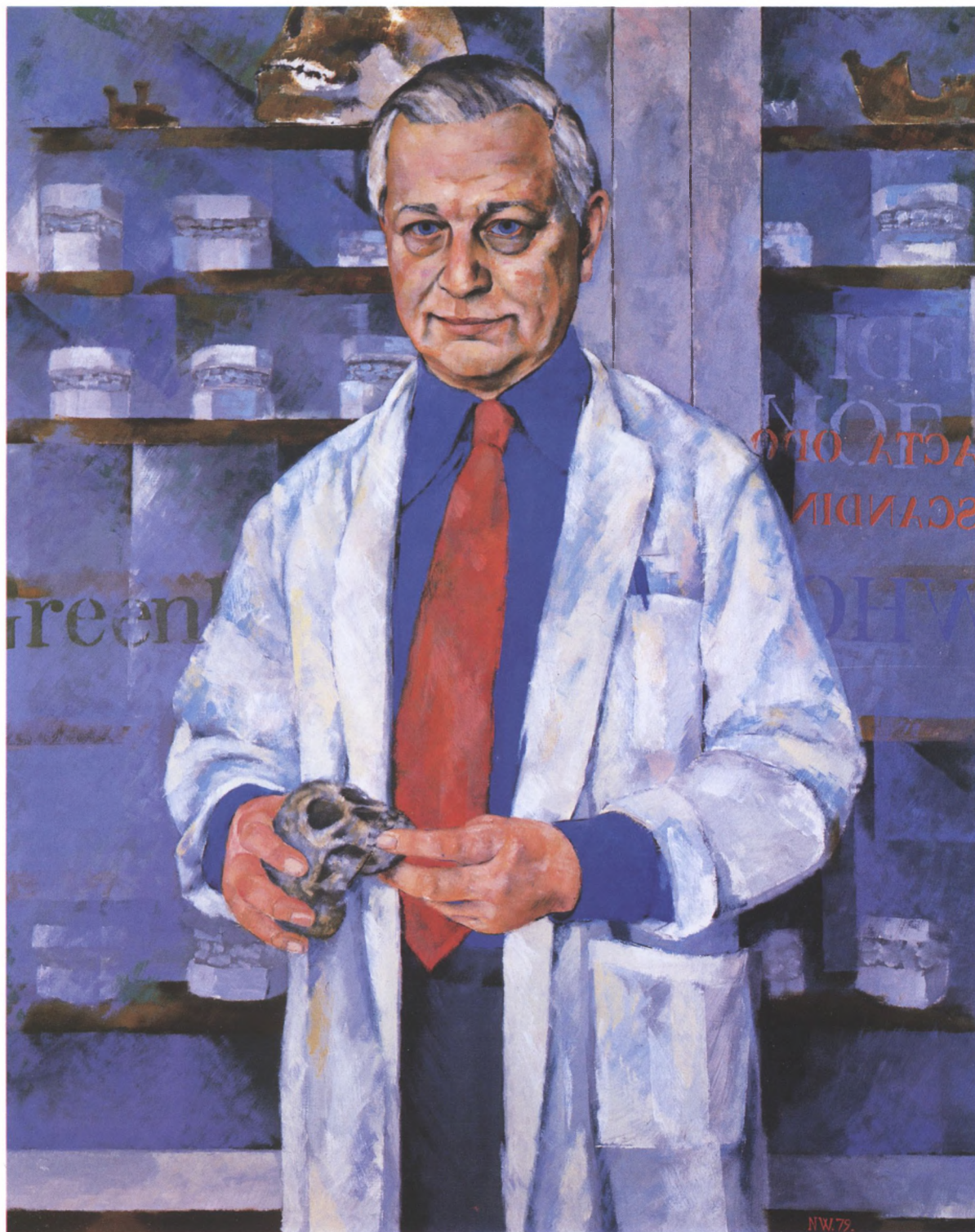
30. Poul Møller, født 1919, medlem af Folketinget, finansminister, næstformand i Europa-Parlamentet.
Olie på træ. 139×110 cm. 1981.
Folketinget.

31. Martin Ottesen, født 1920, professor, dr.phil, chef for Carlsberg Laboratoriums kemiske afdeling.
Olie på træ. 113×91 cm. 1982.
Carlsberg Forskningscenter.

32. Knud Overø, født 1922, direktør, cand.pharm.
Olie på træ. 109×85 cm. 1988.
A/S De Danske Sukkerfabrikker.

33. P. O. Pedersen, født 1910, rektor 1955–70, professor, dr.odont.
Olie på træ. 110×90 cm. 1979.
Københavns Tandlægehøjskole.

34. Axel Petersen, født 1906, direktør.
Olie på træ. 100×80 cm. 1986.
Møllejer Axel Petersens Fond.

35. Erik Petersen, født 1913, direktør, civilingeniør.
Olie på træ. 110×83 cm. 1988.
Storno a/s.

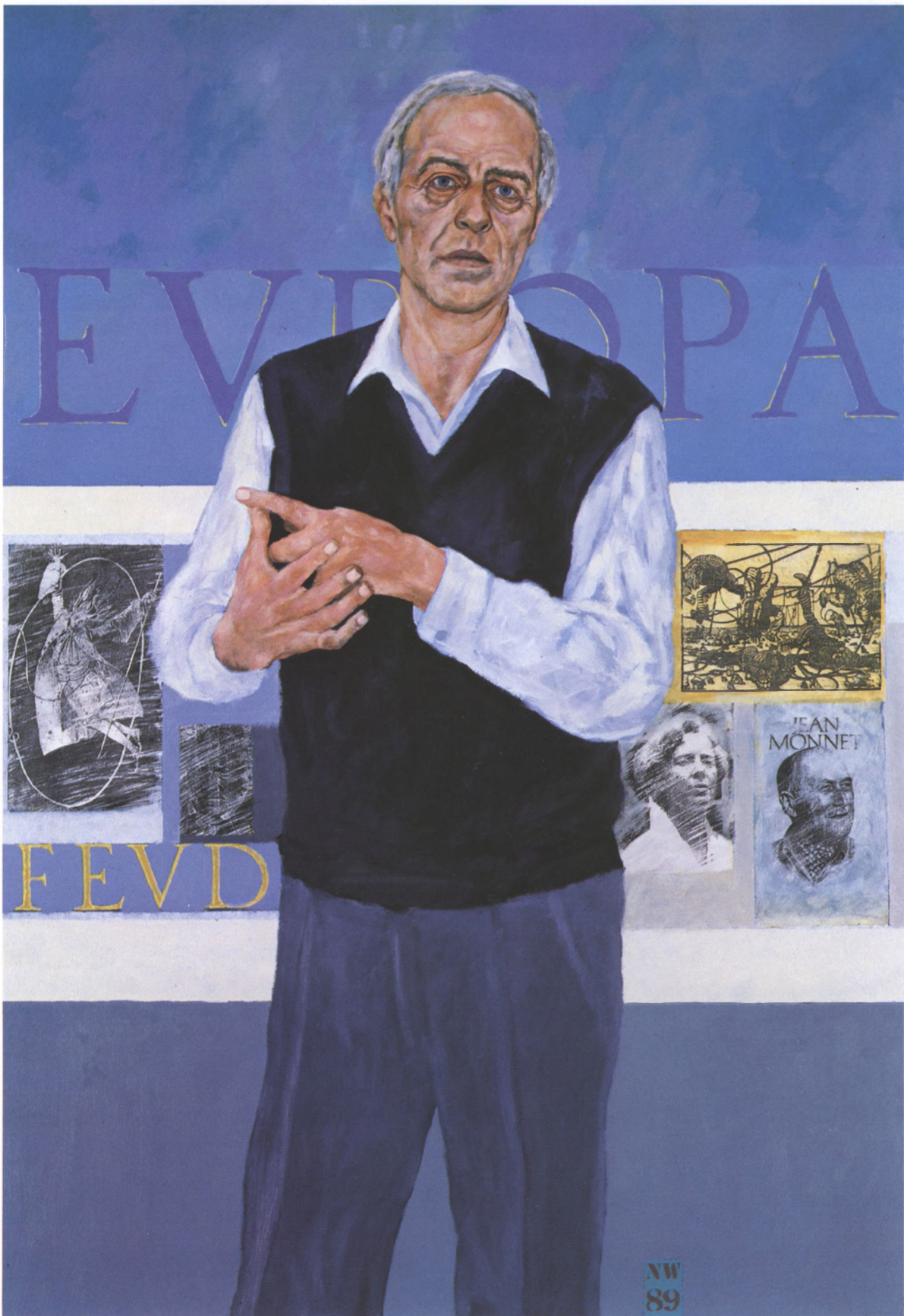

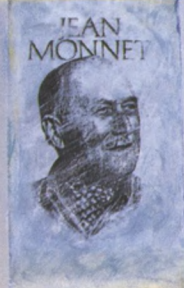
36. Grethe Philip, født 1916, fhv. formand i Sparekassen SDS, radikal politiker.
Olie på træ. 80×65 cm. 1986.
Sparekassen SDS.

37. Thomas Poulsen, født 1918, borgmester.
Olie på træ. 98×82 cm. 1987.
Ikast Kommune.

EUROPA

FEVD

NW
89

38. Gunnar Riberholdt, født 1933, ambassadør.
Olie på træ. 136×95 cm. 1989.
Privateje, Paris.

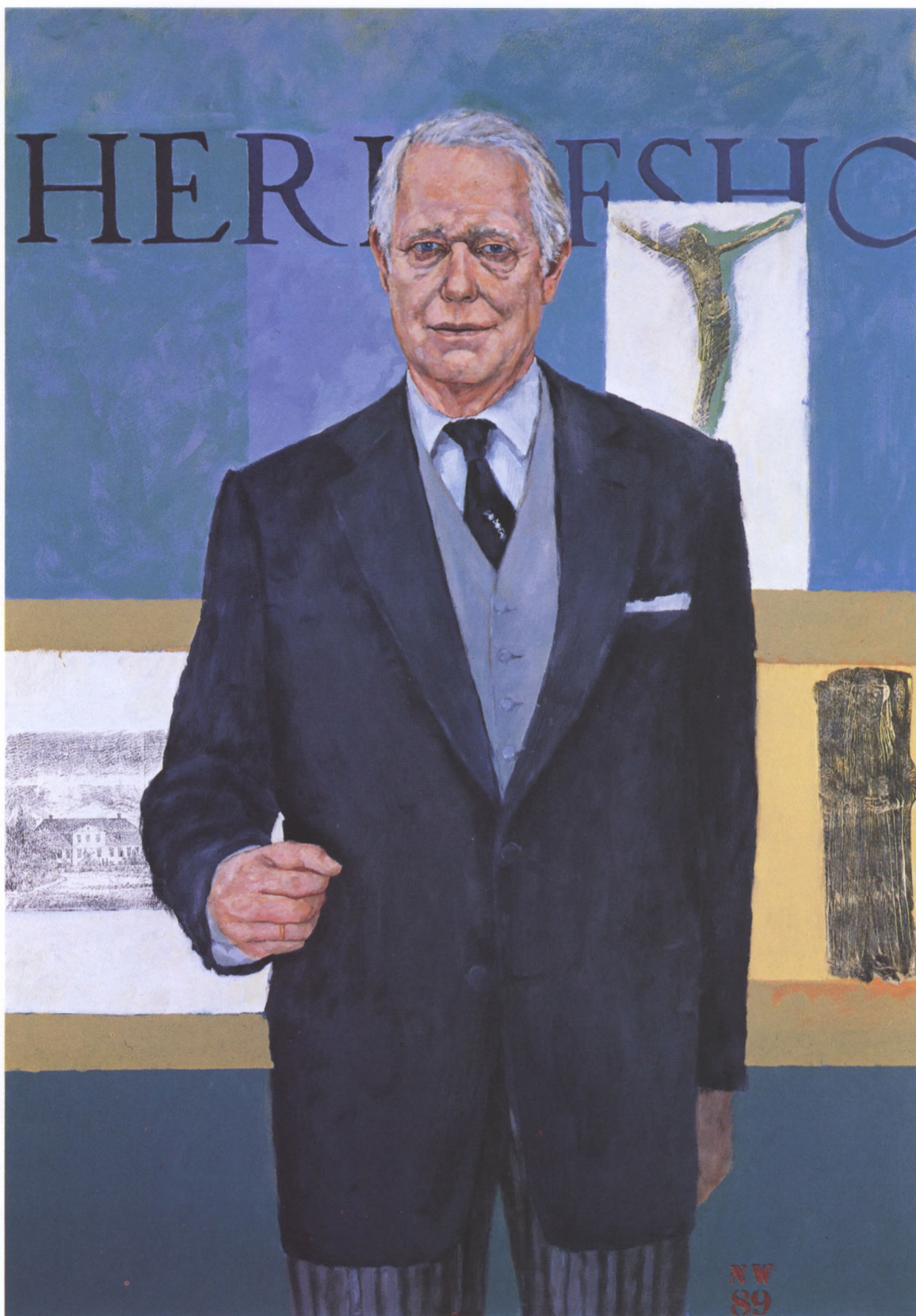
39. Kirsten Riberholdt, født 1933,
jordemoder.
Olie på træ. 136×108 cm. 1984.
Privateje, Paris.

40. Ann L. Sørensen, kunsthistoriker, mag.art.
 Olie på træ. 167×102 cm. 1986.
 Niels Winkel.

41. Britt Winkel, født 1944, designer.
 Olie på træ. 150×130 cm. 1982.
 Niels Winkel.

42. Aage Wolff-Sneedorff, født 1921, kammerherre, hofjægermester, cand.jur.,
forstander for Herlufsholm Stiftelse.
Olie på træ. 118×83 cm. 1989.
Privateje.

43. Hans Würtzen, født 1941, generaldirektør for Post- og Telegrafvæsenet 1981–88, 1988 departementschef i Finansministeriet, Budgetdepartementet. Olie på træ. 118×85 cm. 1989. Post- og Telegrafvæsenet.

44. Stijntje de Zeeuw, født 1960.
Olie på træ. 90×72 cm. 1981.
Mr. J. P. de Zeeuw, Bussum (Nederland).

45. Fire formænd for Lægeforeningen:

Erik Holst, født 1929, professor, læge. – Francis Zachariae, født 1922, professor, overlæge, dr.med. – Jørgen Fog, født 1934, overlæge.

Jens Larsen, født 1908, overlæge.

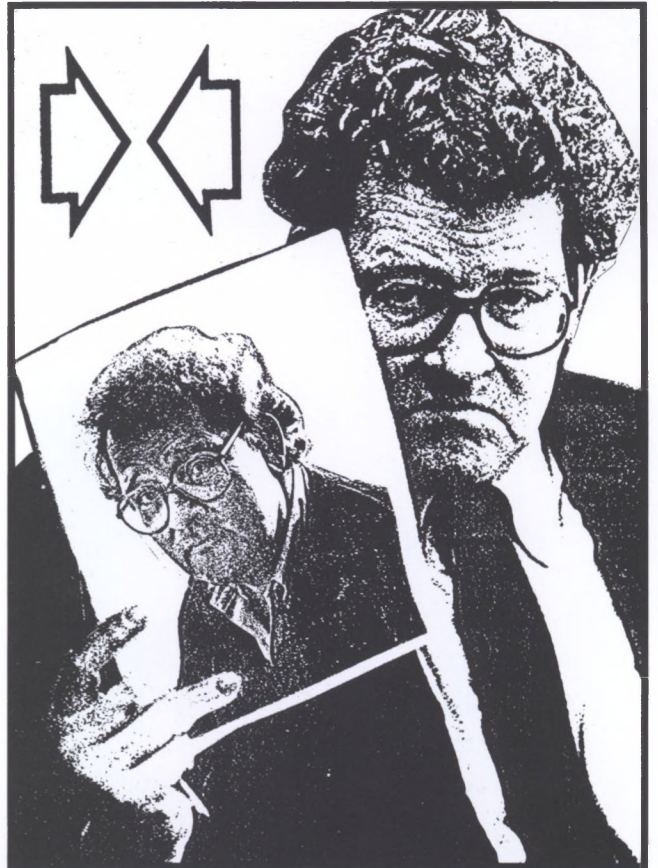
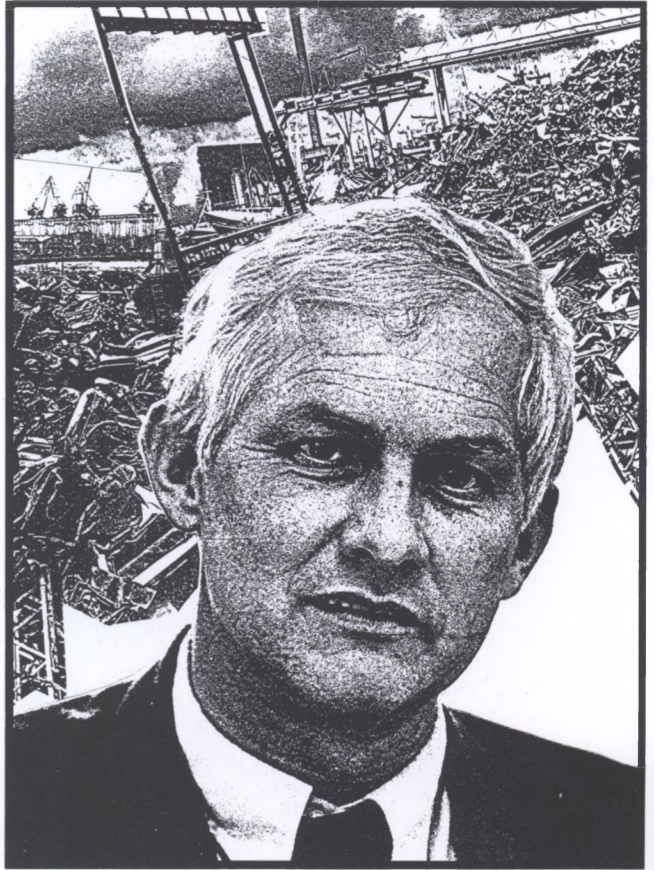
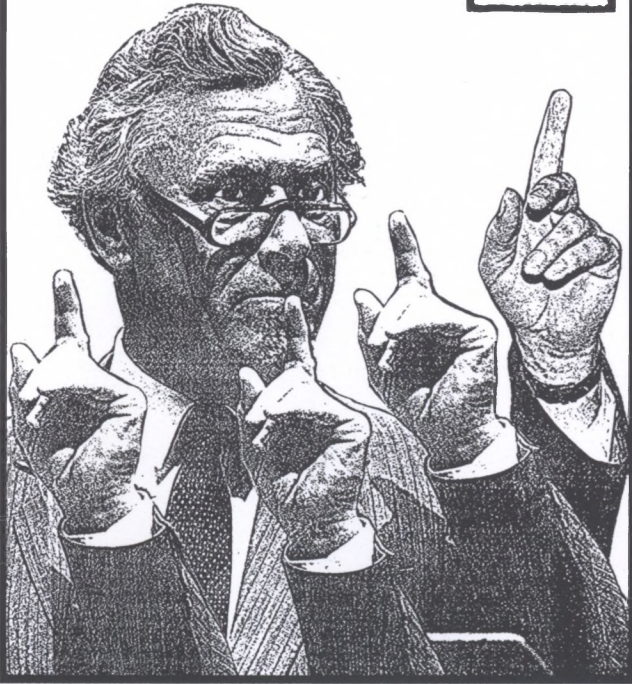
Olie på træ. 160×220 cm. 1984.

Den Almindelige Danske Lægeforening.

46. Alex Hansen, født 1926, næstformand.
Charles Hansen, født 1919, næstformand for CO Metal.
Preben Bengtson, født 1923, redaktør.
Olie på træ. 140×184 cm. 1985.
Dansk Metalarbejderforbund.

C

Poul Schlüter,
Svend Auken,
Niels Helveg Petersen,
tre potentielle statsministre.
Fotografik udført til kronikker
Politiken, maj 1988.

© Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg

Produktion: F. Hendriksen's Eftf., København

Foto:

F. Hendriksen's Eftf.

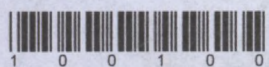
Lennart Larsen

Poul Pedersen

Burt Seeger

ISBN 87 8723 737 7

DIS-Danmark

1 0 0 1 0 0